

Aczél Géza

(szino)líra

torzósztár

alapul

ateista barátom a múlás vak kapujában inkvizítori eszközökkel meggyötörten hívóvé lett azóta zavartan forgatnám naponta az isteni fénysugárba kapaszkodó levelet ha az a kor szellemében nem elektromosan érkezik de így is odakattintgatok néhány manipulált világi hír között hisz bennem már a bizonytalan kezdetek után régen elköltözött tudat alatti szférákba az áhítat mely kétségtelen vészhelyzetekben átítat néhány fojtogató pánikot valahogy verbálisan megjeleníti azt is ami nincsen ott vagy csak szent lidércként billeg homályosan a lét bizonytalan peremén képbe hozva mi a kultúrhistoria több évezredes mezején álmodozásokba merevedett s égének hatalmas boltozata alatt zsigeri konoksággal vonultak át vérezve csúszkálva kiütött szemekkel milliárdos tömegekben az emberek félve mondom mivel az idő oszlopa agyonnyom mégsem hiszek benne pedig szenvedést lebegtető hatalma alapul véve végtelen s bajainkban is anyuka tizesével van az élmény bekeretézve melyet a református szolga alázattal és motyogva tett el adományai mellé de mi lesz a siralomvölgygel melyet pártos alapokon egykor is elfuseráltak

alapvető

bámulom ezt a sötétzöld fényében méltóságteljesen ágaskodó csípős paprikát szép mint nyár elején egy hibátlan püspöklila kardvirág már látványos is férfiasan ropogó mely mögé éhesen asszociálni volna jó egy rotyogó kondért benne a nehéz színek kavalkádja minek felcsapódó illatából telítődik a kertek magánya és látványához óvatosan közelebb húzódnak a rezignáltan megválogatott barátok ráadásul a beldaganatokra ahogy egy tudományos fórumon szorongva lestem ez az elemi csípősség nem átok miként a fényűző pirosával telt paradicsom is jó jelűen csapja orrodba belső lényéből szétáradva magát benne vasat szagolsz holott a kellem lengi át falatjait s bár társasághoz büdösnek mondják egyszerű kacsaszíros kenyermegnyújtott karcsú testével egy kivoánatos primőr hagyma int miként az ipari züllésben lassan kipusztított meleg vajjas kenyérhez alapvető reflexként gurul oda a májusi piros retek a túlmanipulált tejek előtti gyerekkorról már ne is beszéljünk ott a kávé tetején a bőség vastag pilléje billegett amíg anyuka a sarokban kéjjel kanalazta kékes aludttejét nem is sejtve étkek romlása jövel legelőbb

alapzat

*barátaim sorra elhagytak ahogy észrevették már nem bízom a történelmi parasztságban
ekkor még mérsékelten becsületes irodalmunk sok hőse első tanultként faluról jött és
mind azt hitték bizonyára a népi bal alapzat termi újra a morálisnak felstilizált ezer
évet ám mire az ember fia szertenézett a paraszti idolnak csak folklórban volt nyoma
elsárgult fotókon vágták a kalászos rendet szomorú szemekkel s döcögő gramofonokról
búcsúba hívott a harsona majd az öblösen konduló harangra mintha régi pálinkás
köröket kikérve a legrátartibbak is be-betértek egy kis szíverősítő feketére hazafelé menet
a presszó-imitációkba tévedés ne essék szívfacsaró volt ez a móka ám a fiatalját ekkor
már fekete vonatok balkáni leleménye vonta ipari rabmunka sorba a városokban pedig
csinovnyikok árja gondoljunk most a jóságos apára nyögött a hatalomnak vas kényszere
alatt és a gyanútlan várta mikor jön el a pillanat mikor a nagypolgár fölényének
is visszaszólhat hozzájuk sodródva nem tudhatod mit hoz a holnap ha gőgiükre
visszakérdezel csak azt érzed egy tragikusan szétszakadt világban létezel melyre soha
nem készített fel senki*